

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 278/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Romanom Juríkom, PhD., Jazerná 19, Nové Zámky, pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5 Csp 67/2017-36 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 7/2018 z 31. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom

JUDr. Romanom Juríkom, PhD., pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 Csp 67/2017-36 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 7/2018.

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľ uviedol, že je účastníkom konania o vydanie bezdôvodného obohatenia vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 5 Csp 67/2017 na strane žalovaného. Žalobcom je obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ]

Okresný súd na návrh žalobcu nariadil uznesením č. k. 5 Csp 67/2017-36 zabezpečovacie opatrenie zriadením sudcovského záložného práva na nehnuteľnosti evidované na Okresnom úrade Dolný Kubín, katastrálnom odbore na liste vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] pre obec a katastrálne územie [REDAKOVANÉ]. O odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 6 Co 7/2018 tak, že uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Po rozhodnutí krajského súdu sa spis vrátil okresnému súdu, ktorý vo veci ďalej koná.

Sťažovateľ zastáva názor, že rozhodnutím okresného súdu i krajského súdu boli porušené ním označené práva.

Sťažovateľ tiež uviedol, že *„podal proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín, č. k. 5 Csp 67/2017-34 odvolanie. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením so sp. zn. 6 Co 7/2018. Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu procesne prípustné nie je. V tomto vychádzame najmä z judikátu R 21/2018, v zmysle ktorého nie je prípustné dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia. Tu síce nejde o nariadenie neodkladného opatrenia, ale svojou povahou o veľmi podobný inštitút, v civilnom procese nový, o zabezpečovacie opatrenie. Podstatou je však reštriktívny (v poslednom čase, v tomto osobitne pozri uznesenie 1 VCdo 2/2017) prístup Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k procesnej prípustnosti dovolania.*

Vo vzťahu ku konaniu Okresného súdu Dolný Kubín opravný prostriedok neexistuje žiadny. Teda ani riadny, ani mimoriadny.“

Navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na prerokovanie uznesením Krajského súdu v Žiline so sp. zn. 6 Co 7/2018 a uznesením Okresného súdu Dolný Kubín, č. k. 5 Csp 67/2017-36 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Žiline so sp. zn. 6 Co 7/2018 a uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín, č. k. 5 Csp 67/2017-36 sa zrušujú.

3. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách postupom Krajského súdu v Žiline v konaní pod sp. zn. 6 Co 7/2018 a postupom Okresného súdu Dolný Kubín konaním pod sp. zn. 5 Csp 67/2017 porušené bolo.

4. Okresnému súdu Dolný Kubín sa zakazuje v pokračovaní porušovania základného práva na súdnu ochranu.

5. Okresný súd Dolný Kubín a Krajský súd v Žiline sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohoto nálezu.

6. Okresný súd Dolný Kubín a Krajský súd v Žiline sú povinný spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi trovy konania do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohoto nálezu.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v petite sťažnosti uviedol, že ním označené práva zaručené v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu okresný súd porušil uznesením č. k. 5 Csp 67/2017-36 a krajský súd uznesením sp. zn. 6 Co 7/2018, bez toho, aby aj dátumovo špecifikoval namietané rozhodnutia.

Z príloh, ktoré sťažovateľ doložil k sťažnosti, ústavný súd vyvodil, že sťažovateľ zrejme namieta porušenie označených práv uznesením sp. zn. 5 Csp 67/2017 zo 17. októbra 2017 a uznesením sp. zn. 6 Co 7/2018 z 31. januára 2018.

K námietke porušenia práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie napadnutého rozhodnutia okresného súdu bol príslušný krajský súd ako súd druhostupňový, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať postup (aj rozhodnutie) súdu prvého stupňa v tejto veci, preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (podobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

K námietke porušenia práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu

Úlohou ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou

o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol:

«Napadnutým uznesením okresný súd postupom podľa § 343 ods. 1 až 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej CSP) zriadil záložné právo v prospech žalobcu na zabezpečenie jeho pohľadávky vo výške 14.259,04 Eur na nehnuteľnosti evidované na Okresnom úrade Dolný Kubín, katastrálny odbor, na liste vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] pre obec...

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že návrhom podaným na okresný súd dňa 18.09.2017 sa žalobca voči žalovanému domáhal nariadenia zabezpečovacieho opatrenia v znení zodpovedajúcom výroku napadnutého uznesenia, ktorý odôvodnil tým, že ako žalobca podal dňa 18.09.2017 na Okresný súd Dolný Kubín proti žalovanému [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]... žalobu, ktorej predmetom je vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 14.259,04 Eur spolu s úrokom vo výške 5% ročne zo sumy 14.259,04 Eur od 31.03.2015 do zaplatenia. Uvedená suma predstavuje časť kúpnej ceny nehnuteľností, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil, nakoľko na základe kúpnej zmluvy zo dňa 08.11.2012 uzatvorenej medzi žalobcom ako kupujúcim a žalovaným ako predávajúcim žalobca žalovanému zaplatil kúpnu cenu za kúpu nehnuteľností vo výške 18.000,00 Eur, avšak rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7C/14/2014-194 zo dňa 08.02.2016 bolo určené, že vlastníkom nehnuteľností, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy, je žalovaný [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Ten žalobcovi na základe zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 08.11.2012 zaplatil sumu 1.650,00 Eur a nakoľko v konaní Okresného súdu Dolný Kubín

sp. zn. 7C/14/2014 bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť žalovanému trovy právneho zastúpenia v sume 2.090,96 Eur... Návrh na zabezpečovacie opatrenie žalobca odôvodnil aj tým, že žalovaného považuje za nedisciplinovaného dlžníka, o čom svedčí aj exekúcia, ktorá bola medzi časom voči žalovanému vedená, v dôsledku ktorej bolo na predmetných nehnuteľnostiach zriadené exekučné záložné právo v prospech oprávneného [REDACTED]...

Zo žalobcom predložených listín mal okresný súd osvedčené, že medzi žalobcom ako kupujúcim a žalovaným ako predávajúcim bola dňa 08.11.2012 uzavretá kúpna zmluva, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti evidované na Okresnom úrade Dolný Kubín, katastrálny odbor, na liste vlastníctva č. [REDACTED] pre obec a katastrálne územie [REDACTED]... Kúpna cena bola dohodnutá vo výške 18.000,00 Eur. Z dokladu o hotovostnom vklade zo dňa 12.11.2012 mal súd ďalej nepochybne osvedčené, že žalobca v zmysle podmienok zaplataenia kúpnej sumy dohodnutej v kúpnej zmluve dňa 12.11.2012 vyplatil žalovanému sumu 5.000,00 Eur. Žalovaný (resp. jeho matka) z tejto sumy žalobcovi vrátila sumu 1.650,00 Eur a žalobca mal žalovanému zaplatiť trovy súdneho konania Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 7C/14/2014 vo výške 2.090,96 Eur, na základe čoho žalobca voči žalovanému osvedčil existenciu pohľadávky v sume 1.259,04 Eur. Vo vzťahu k sume 13.000,00 Eur predstavujúcej rozdiel medzi žalovanou sumou (14.259,04 Eur) a žalobcom osvedčenou pohľadávkou (1.259,04 Eur) súd konštatoval, že existenciu tejto pohľadávky žalobca osvedčil kúpnu zmluvou zo dňa 08.11.2012 uzatvorenou medzi ním a žalovaným, v ktorej čl. II ods. 2.2 je uvedené, že „kupujúci uhradí predávajúcemu kúpnu cenu vo výške 18.000,- Eur nasledovným spôsobom: a) prvá časť kúpnej ceny vo výške 13.000,- Eur bude uhradená predávajúcemu (pozn. sudkyne: t.j. žalovanému [REDACTED]) v hotovosti k jeho rukám v deň podpisu tejto zmluvy oboma zmluvnými stranami. Predávajúci podpisom tejto zmluvy potvrdzuje prevzatie prvej časti kúpnej ceny vo výške 13.000,- Eur, b) druhá časť kúpnej ceny vo výške 5.000,- Eur bude uhradená na účet predávajúceho číslo účtu... po povolení vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech kupujúceho.“ Pokiaľ sa dokazovaním (vykonaným v konaní vo veci samej) nevyvráti pravdivosť tvrdenia uvedeného v Kúpnej zmluve o tom, že žalovaný od žalobcu prevzal časť kúpnej ceny v sume 13.000,00 Eur už pri podpise zmluvy, treba do tohto času vychádzať z toho, že pohľadávka žalobcu voči žalovanému je osvedčená aj vo výške 13.000,00 Eur.

V danom štádiu veci ďalej prvoinštančný súd konštatoval, že pohľadávka žalobcu voči žalovanému na vrátenie časti kúpnej ceny je splatná (rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7C/14/2014-194 zo dňa 08.02.2016 bolo právoplatne určené, že žalovaný je vlastníkom predmetných nehnuteľností po predbežnom posúdení kúpnej zmluvy zo dňa 08.11.2012 ako absolútne neplatnej), na základe čoho žalobca riadne osvedčil existenciu žalobou uplatneného nároku vo výške 14.259,04 Eur...

Z listu vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] pre obec a katastrálne územie [REDAKOVANÉ] aktuálneho k dátumu 12.01.2017 mal okresný súd osvedčené, že vo vzťahu k nehnuteľnostiam, kde je ako vlastník zapísaný žalovaný, bolo dňa 04.07.2016 zapísané exekučné záložné právo v prospech [REDAKOVANÉ], ktoré už v čase podania žaloby na liste vlastníctva zapísané nebolo. Tento fakt súdu osvedčil tvrdenia žalobcu o tom, že platobná disciplína žalovaného nie je, resp. nebola bezproblémová, čo mal súd preukázané aj zo zoznamu súdnych konaní voči nemu vedených... na základe čoho súd videl v konaní existenciu obavy, že prípadná exekúcia v spore prípadne priznanej pohľadávky bude ohrozená...

S prihliadnutím na osvedčené zistenia bol okresný súd toho názoru, že v súdnej veci existuje obava z toho, že exekúcia prípadne priznanej pohľadávky titulom nároku, ktorého existenciu a splatnosť žalobca osvedčil, bude ohrozená, na základe čoho na zabezpečenie tejto pohľadávky zriadil v prospech žalobcu na nehnuteľnostiach žalovaného záložné právo, ktorého výkon však bude závisieť až od výsledku sporu.

Proti tomuto uzneseniu podal... odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietne a konanie o zabezpečovacom opatrení zastaví...

Ako zákonný dôvod uviedol, že v konaní neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a/ CSP)...

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdiť.

K žalobcom namietanej prekážke veci rozhodnutej uviedol, že žalobou zo dňa 14.10.2014 sa z obavy premlčania svojho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia na Okresnom súde Dolný Kubín domáhal ochrany svojich práv, ktoré by mohli byť ohrozené v prípade, ak by bol žalovaný úspešný v tom čase prebiehajúcim konaní vedenom Okresným súdom Dolný Kubín pod sp. zn. 7C/14/2014. V predmetnej žalobe žalobca

zároveň podal návrh, v ktorom požiadal príslušný súd, aby konanie vedené na vedenom Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 4C/101/2014 prerušil až do právoplatného skončenia konania vedeného na tom istom súde pod sp. zn. 70/14/2014. Dňa 12.02.2015 doručil žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu na Okresný súd Dolný Kubín vyjadrenie k žalobe, v ktorej (okrem iného) súhlasil s týmto návrhom žalobcu na prerušenie konania. Okresný súd Dolný Kubín však rozsudkom č. k. 4C/101/2014-134 zo dňa 23.06.2015, žalobu žalobcu ako predčasne podanú zamietol s odôvodnením, že keďže v prebiehajúcim konaní vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 7C/14/2017 nebolo dovtedy právoplatne rozhodnuté o (ne)platnosti právnych úkonov, a to kúpnej zmluvy a zmluvy o budúcej kúpnej zmluve a o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom oboch zmlúv, nebolo doposiaľ preukázané ani bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku zreteľne vyplýva názor súdu, že až po rozhodnutí súdu v konaní vedenom Okresným súdom Dolný Kubín pod sp. zn. 7C/14/2014, ktorým bude deklarovaný vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, sa môže žalobca domáhať vydania bezdôvodného obohatenia. Na základe takto vysloveného právneho názoru žalobca dňa 12.9.2017 podal na Okresný súd Dolný Kubín žalobu, ktorou inicioval aktuálne konanie vedené pod sp. zn. 5Csp/67/2017. Nakoľko v konaní vedenom Okresným súdom Dolný Kubín pod sp. zn. 4C/101/2014 bol žalobou uplatnený nárok žalobcu posúdený ako predčasný keďže nebolo dovtedy rozhodnuté, či k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného došlo, v aktuálnom konaní Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5Csp/67/2017 sa nejedná res iudicata (prekážku veci právoplatnej rozhodnutej), pretože až rozhodnutím Okresného súdu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/14/2014 súd deklaroval vznik bezdôvodného obohatenia, v dôsledku čoho sa žalobca mohol opätovne domáhať svojho nároku na jeho vydanie od žalovaného. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na judikáty R 39/1988, R 52/1966 a tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci pod sp. zn. 23 Odo 151/2015. Skutočnosť, že v aktuálne prejednávanej veci sa nejedná o prekážku právoplatne rozhodnutej veci nasvedčuje i fakt, že v konaní Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 4C/101/2014 sa žalobca domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 18.000,00 Eur a súčasťou žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia s návrhom na vydanie zabezpečovacieho opatrenia sa žalobca voči žalovanému domáha vydania

bezdôvodného obohatenia vrátenia v sume 14.259,04 Eur. Výška žalovanej istiny v sume 14.259,04 Eur pritom vyplýva z jednostranného zápočtu uskutočneného žalobcom dňa 30.03.2016. Ďalej sa žalobca vyjadril aj k ďalším námietkam odvolateľa ohľadom nemožnosti použitia judikátu R 52/1966 na súdení vec, viazanosti súdu len výrokom predchádzajúceho súdneho rozhodnutia a popieraní vlastnej platobnej nedisciplinovanosti žalovaným, ako aj jeho tvrdeniu o možnom označení žalobcu za platobne nedisciplinovaného. Posledné uvedené tvrdenie žalovaného označil za trífalé, rozporuplné a nedostatočne odôvodnené, nakoľko aj Okresný súd Dolný Kubín v rozsudku sp. zn. 7C/14/2014 zo dňa 08.02.2016, na základe zisteného skutkového stavu v odôvodnení tohto rozhodnutia konštatoval zlú finančnú situáciu rodičov žalovaného, ktorí dlhovali veľké sumy viacerým veriteľom, čo malo nepochybne vplyv aj na finančnú situáciu, a teda aj platobnú nedisciplinovanosť žalovaného. Tak, ako to uviedol žalobca aj v žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia s návrhom na vydanie zabezpečovacieho opatrenia zo dňa 12.09.2017, voči žalovanému prebiehala exekúcia, v dôsledku ktorej bolo na vyššie uvedených nehnuteľnostiach zriadené exekučné záložné právo v prospech oprávneného

Obavy žalobcu, že prípadná exekúcia v prípade priznanej pohľadávky bude ohrozená, podporujú aj viaceré súdne konania žalovaného na prvoinštančnom súde. Vo vzťahu k exekúcii vedenej súdnym exekútorom JUDr. Vojtechom Markovičom pod sp. zn. EX 133/216 voči žalobcovi ako povinnému poukázal na skutočnosť, že na základe jednostranného zápočtu uskutočneného žalovaným dňa 30.03.2016 v súlade s § 580 a nasl. Občianskeho zákonníka došlo k zániku vymáhanej pohľadávky žalovaného v rámci exekučného konania. A práve z dôvodnej obavy, že by sa mohlo voči žalovanému opäť viesť exekučné konanie aj zo strany tretích osôb, prípadne inak dôjsť k zníženiu výšky majetku žalovaného a tým znížiť možnosti vymožiteľnosti pohľadávky, ktorú má žalobca voči žalovanému z titulu bezdôvodného obohatenia, sa žalobca návrhom zo dňa 12.09.2017 domáhal na súde vydania zabezpečovacieho opatrenia.

Žalovaný k uvedenému vyjadreniu žalobcu, (ktoré mu bolo doručené dňa 15.12.2017), nepodal odvolaciu repliku.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal uznesenie okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385

ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vnesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 236 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

Podľa § 343 ods. 1 CSP zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

Záložné právo sa zriaďuje vydaním uznesenia o zabezpečovacom opatrení. Záložné právo vzniká zápisom do príslušného registra (§ 343 ods. 2 CSP).

V zmysle ust. § 343 ods. 3 CSP výkon záložného práva môže nastať až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím.

Ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie (§ 344 CSP).

Podľa § 324 ods. 1 CSP pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

Vo všeobecnosti je potrebné zdôrazniť, že v tretej časti Civilného sporového poriadku sú upravené tzv. osobitné procesné postupy. Už zo samotného začlenenia neodkladného opatrenia a zabezpečovacieho opatrenia je zrejmé, že nie je vhodné ho považovať za nástupcu inštitútu predbežného opatrenia, ktorý upravoval Občiansky súdny poriadok. Jedná sa v danom prípade o osobitný druh konania so špecifickým procesným postupom, ktorý sám o sebe nie je naviazaný na osobitné konanie vo veci samej. Cieľom inštitútu zabezpečovacieho opatrenia je dočasne upraviť pomery medzi účastníkmi alebo zabezpečiť, aby nedošlo k prípadnému zmareniu vynútitel'nosti rozhodnutia. Cieľom zabezpečovacieho opatrenia je posilnenie postavenia veriteľa, a to zriadením záložného práva na špecifikovaný majetok dlžníka na zabezpečenie jeho pohľadávky, ktorá by mohla byť

neskôr judikovaná alebo už bola judikovaná, s cieľom, aby sa zamedzilo alebo zredukovalo možné nebezpečenstvo uspokojenia pohľadávky veriteľa. Prostredníctvom nariadenia zabezpečovacieho opatrenia získa veriteľ postavenie záložného veriteľa a bude môcť pristúpiť k výkonu záložného práva na uspokojenie judikovanej pohľadávky v exekučnom konaní v súlade s § 343 ods. 3 CSP aj napriek existencii skoršieho záložného práva.

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladmi na zriadenie zabezpečovacieho opatrenia sú

- a) zabezpečovacie opatrenie možno zriadiť len na návrh,*
- b) spôsobilý predmet záložného práva, ktorými môžu byť veci, práva a iné majetkové hodnoty,*
- c) zriadenie záložného práva prostredníctvom zabezpečovacieho opatrenia bude zabezpečovať peňažnú pohľadávku,*
- d) existencia obavy z budúceho zmarenia exekúcie.*

Z charakteru zabezpečovacieho opatrenia vyplýva, že jeho nariadenie je podľa zákonných predpokladov prípustné a opodstatnené vtedy, ak sú kumulatívne splnené podmienky uvedené v § 343 ods. 1 CSP.

Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že z ust. § 329 ods. 2 CSP s použitím § 344 CSP vyplýva, že pre zabezpečovacie opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie, t. j. ku dňu 17.10.2017.

Vychádzajúc z obsahu spisového materiálu a skutkového stavu, z ktorého vychádzal okresný súd pri nariadení zabezpečovacieho opatrenia, aj odvolací súd dospel k záveru, že žalobca v tomto štádiu konania dostatočným spôsobom osvedčil existenciu peňažnej pohľadávky voči žalovanému vyplývajúcu z jeho nároku na vrátenie časti kúpnej ceny, za kupované nehmuteľnosti. Len vo všeobecnosti odvolací súd dodáva, že záväzkovo právne vzťahy pre ktoré je charakteristické, že veriteľovi zakladajú právo na plnenie a dlžníkovi povinnosť plniť vznikajú nielen z dvojstranných právnych úkonov (zmlúv), ale aj mimozmluvne pri splnení zákonom stanovených podmienok a teda okrem iného i z bezdôvodného obohatenia. Bezdôvodné obohatenie predstavuje teda záväzkovo právny vzťah, z ktorého pohľadávka vzniká tomu, na koho úkor sa iný bezdôvodne obohatila dlh tomu, kto obohatenie získal. Pokiaľ tento dlh (povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie) nie je v povinnosti vydať vec, ale v povinnosti platobnej, je nepochybné, že ide o dlh peňažný,

tak ako je tomu i v prejednávanej veci. Žalobca tiež predloženým informatívnym výpisom listu vlastníctva osvedčil (a súd mal rovnako aj z úradnej činnosti za preukázaní) potrebu neodkladnej úpravy pomerov v dôsledku hrozby zmarenia exekúcie. Splnená bola aj podmienka spôsobilého predmetu záložného práva, keď z aktuálneho výpisu listu vlastníctva č. ■■■■ pre obec a katastrálne územie ■■■■ vyplýva, že žalovaný je vlastníkom nehnuteľností, na ktoré bolo okresným súdom záložné právo zriadené.

Odvolacie námietky žalovaného ku skúmaniu procesných podmienok a k spôsobu osvedčovania skutočností zakladajúcich možnosť nariadenia zabezpečovacieho opatrenia krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne a výstižne uviedol, prečo považoval návrh žalobcu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia za dôvodný.

K námietke žalovaného týkajúcej sa prekážky právoplatne rozhodnutej veci odvolací súd uvádza, že len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Zakladá to prekážku právoplatne rozhodnutej veci, ktorá je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania. Ak by sa teda začalo konanie o veci, o ktorej sa už právoplatne rozhodlo, ktorá sa týka tých istých strán sporu a toho istého predmetu konania, súd takéto konanie podľa § 161 ods. 2 CSP (bez ohľadu na inštanciu, na ktorej sa naplnenie uvedeného zákonného ustanovenia zistilo) s poukazom na § 230 CSP zastaví.

Prekážka právoplatne rozhodnutej veci sa v rámci teórie práva vymedzuje dvoma kritériami, ktorými sú

- a) totožnosť subjektov vystupujúcich v konaní (sporových strán) a*
- b) totožnosť predmetu konania.*

O totožnosť subjektov (osôb) sa jedná vtedy, keď sa v konaní zúčastňujú tie isté osoby ako v inom konaní, ktoré už bolo ukončené právoplatným rozhodnutím súdu. Procesné postavenie týchto osôb (žalobná a žalovaná strana sporu) je pritom irelevantné. Tých istých osôb sa konanie týka aj v prípade, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia (z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie osôb), ktoré sú (boli) účastníkmi/stranami skôr začatého súdneho konania.

Totožnosť predmetu konania v širšom zmysle predstavuje nielen identický žalobný návrh, ktorý si žalobca v podanej žalobe uplatňuje, ale aj jeho identické skutkové odôvodnenie. Rovnaký predmet konania je teda daný, ak rovnaký nárok alebo stav

vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, ktorými bol uplatnený (z rovnakého skutku); nie je pritom rozhodné, ako súd skutok, ktorý bol predmetom konania, posúdil po právnej stránke.

V konaní Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 4C/101/2014 sa žalobca podanou žalobou zo dňa 14.10.2014 domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 18.000,00 Eur (bez akéhokoľvek príslušenstva, pozn. súdu) z dôvodu zaplatenej kúpnej ceny žalovanému, v ktorom čase však ešte nebolo rozhodnuté o platnosti/neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy ani o určení vlastníckeho práva [REDAKOVANÉ] k sporným nehnuteľnostiam. To bol jediný dôvod, pre ktorý okresný súd predmetnú žalobu ako predčasne podanú zamietol.

V aktuálne vedenom konaní Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5Csp/67/2017 sa žalobca voči žalovanému domáha rovnako vydania bezdôvodného obohatenia, no jeho žalobný petit bol oproti predchádzajúcej žalobe upravený na sumu 14.259,04 Eur spolu s príslušenstvom.

Odvolačiaci súd po preskúmaní predloženého spisového materiálu (vrátane priloženého spisu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 4C/101/2014) zistil, že v konaní vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 5Csp/67/2017 (ktorého štádium tvorí aj rozhodovanie o tomto zabezpečovacom opatrení) sa právnická osoba [REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (žalobca) podanou žalobou domáha vydania bezdôvodného obohatenia voči fyzickej osobe [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvale bytom [REDAKOVANÉ] (žalovaný), voči ktorému sa vydania bezdôvodného obohatenia domáhal v skončenom konaní Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 7C/101/2014, čím je splnená prvá podmienka pre možnosť konštatovania prekážky právoplatne rozhodnutej veci - konanie vedené medzi identickými subjektmi (stranami sporu).

Čo sa týka druhej podmienky identického predmetu sporu, ktorá musí byť pre možnosť konštatovania prekážky právoplatne rozhodnutej veci kumulatívne splnená s vyššie uvedenou prvou podmienkou, prvoinštančný súd v danom prípade správne ustálil, že k naplneniu tejto podmienky v prejednávanej veci (sp. zn. 5Csp/67/2017) nedošlo.

Len pre úplnosť krajský súd dodáva, že žalobca si v žalobe zo dňa 12.09.2017, na rozdiel od pôvodnej žaloby zo dňa 14.10.2014, neuplatnil sumu bezdôvodného

obohatenia v rovnakej výške, ale reagoval na nové skutočnosti majúce vplyv na uplatnený nárok v prípade jeho úspechu v konaní vo veci samej. Rovnako v pôvodnej žalobe nežiadal zaplatenie úrokov z omeškania, ktorých zaplatenie si v žalobe zo dňa 12.09.2017 uplatnil. Rozhodujúcou však je zmena skutkových okolností, o ktoré žalobca opiera svoj nárok v čase podania prvej žaloby vo veci sp. zn. 4C/101/2014 a o ktoré opiera svoj nárok v aktuálne podanej žalobe vo veci sp. zn. 5Csp/67/2017. Práve zmena týchto skutkových okolností má vplyv na prípadný úspech žalobcu v konaní Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5Csp/67/2017 (priznanie uplatneného nároku). Rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 7C/14/2014-194 zo dňa 08.02.2016 právoplatným dňa 30.03.2016 totiž súd určil vlastnícke právo žalovaného k nehnuteľnostiam, ktoré žalobca nadobudol od žalovaného na základe kúpnej zmluvy zo dňa 08.11.2012. Práve v súvislosti s touto „zmenou vlastníctva“ si žalobca v tejto veci (sp.zn. 5Csp/67/2017) uplatňuje voči žalovanému vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá zodpovedá (o.i.) aj časti kúpnej ceny, ktorú žalobca zaplatil žalovanému na základe kúpnej zmluvy uzavretej stranami sporu dňa 08.11.2012. V čase podania prvej žaloby, bol ako vlastníak predmetných nehnuteľností zapísaný na liste vlastníctva žalobca, ktorého vlastnícke právo bolo však v konaní vedenom Okresný súd Dolný Kubín pod sp. zn. 7C/14/2014 spochybnené. Práve v uvedenom spore Okresný súd Dolný Kubín prejudiciálne vyriešil otázku absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom ako kupujúcim a žalovaným ako predávajúcim dňa 08.11.2012. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že prekážka veci právoplatne rozsúdenej nie je daná, ak sa síce v novom konaní jedná o ten istý právny vzťah medzi stranami sporu, ale ak sa novo uplatnený nárok opiera o iné skutočnosti, ktoré tu neboli v čase pôvodného konania a ku ktorým došlo neskôr. (k tomu pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32 Odo 151/2015).

Z uvedených dôvodov sa odvolací súd sa stotožnil so záverom prvoinštančného súdu o neexistencii prekážky právoplatne rozhodnutej veci v aktuálne prejednávanej veci (sp. zn. 5Csp/67/2017), ktorý správne poukázal na judikát R 52/1966, v zmysle ktorého rozsudok zamietajúci žalobu o plnenie z dôvodu, že nenastala zročnosť uplatnenej pohľadávky, nie je prekážkou veci právoplatne rozsúdenej pre žalobu na to isté plnenie, podanú po tom, čo bola splnená podmienka, od ktorej závisela zročnosť požadovanej pohľadávky. Ak totiž medzi stranami sporu bola spornou otázkou vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam

a tomu predchádzajúca otázka absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, na základe ktorej tieto nehnuteľnosti nadobudol žalobca, do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Dolný Kubín vo veci sp. zn. 7C/14/2014 sa žalobca nemohol úspešne domáhať vydania bezdôvodného obohatenia proti žalovanému podľa § 457 Občianskeho zákonníka. Práve z dôvodu takejto predčasnosti podania bola žaloba žalobcu vo veci Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 4C/101/2014 zamietnutá. Pokiaľ sa žalobca po zmene zápisu vlastníka k predmetným nehnuteľnostiam na liste vlastníctva v príslušnom katastri nehnuteľností, vykonaného na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7C/14/2014-194 zo dňa 08.02.2016 v aktuálnej veci Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5Csp/67/2017 domáha vydania bezdôvodného obohatenia, nemôže rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 4C/101/2014-134 zo dňa 23.06.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 9Co/657/2015-249 zo dňa 19.11.2015, právoplatnými 28.12.2015, tvoriť prekážku právoplatne rozsúdenej veci v zmysle § 230 CSP.

Odvolateľ síce v podanom odvolaní produkoval teoretické východiská a svoje právne názory týkajúce sa prekážky právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 230 CSP, odvolací súd však zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03), pričom uvedenú judikatúru možno v plnom rozsahu aplikovať aj na osvedčovanie podmienok v štádiu konania o zabezpečovacom opatrení či skúmanie procesných podmienok konania.

V súvislosti s námietkou odvolateľa (žalovaného) týkajúcou sa okresným súdom konštatovanej platobnej nedisciplinovanosti žalovaného odvolací súd primárne poukazuje na ustanovenie § 329 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého je pre neodkladné opatrenie (v zmysle § 344 CSP analogicky aj pre zabezpečovacie opatrenie) rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie, v ktorom čase mal súd nielen z informatívneho výpisu listu

vlastníctva, ale aj z vlastnej činnosti dostatok informácii na rozhodnutie, či je splnená podmienka nariadenia zabezpečovacieho opatrenia v zmysle § 343 ods. 1 CSP. Pokiaľ chcel žalovaný v odvolacom konaní vyvrátiť „obavu z toho, že exekúcia bude ohrozená“, mal k dispozícii možnosť v odvolacom konaní preukázať, že takáto obava je v súdnej veci bezpredmetná.

Tvrdeniami žalovaného, ktorý „len“ poukazoval na platobnú nedisciplinovanosť žalobcu ako protistrany v spore, opisoval všeobecnú finančnú situáciu osôb z regiónu Orava, neboli vyvrátené závery okresného súdu o potrebe vydania žalobcom navrhnutého neodkladného opatrenia, s ktorým záverom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil.

Okresný súd vykonal osvedčenie v prejednávanej veci náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu a spôsobom plne zodpovedajúcim špecifikám konania o zabezpečovacom opatrení, umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv v rozsahu, v akom ich inštitút zabezpečovacieho opatrenia pripúšťa a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil nárok žalobcu uplatnený návrhom, o ktorom následne aj správne rozhodol. Ostatná argumentácia žalovaného vo vzťahu k nároku uplatnenému žalobou prezentovaná v jeho opravnom prostriedku presahuje rámec osvedčovania súdu v konaní o vydanie zabezpečovacieho opatrenia a táto bude predmetom dokazovania v základo konaní. Odvolacie dôvody žalovaného vyhodnotil preto krajský súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom aj správne odôvodnil. V dôsledku toho krajský súd uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.»

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd pri svojom rozhodovaní skúmal rozhodujúce aspekty, ktoré predchádzali rozhodnutiu prvostupňového súdu o zriadení záložného práva na nehnuteľnosti sťažovateľa. Poukázal na skutkové a právne okolnosti a kritériá, na základe ktorých dospel k záveru, že uznesenie okresného súdu je potrebné potvrdiť. Podrobne sa vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa.

Z rozhodnutia krajského súdu možno podľa názoru ústavného súdu vyvodit', že v nich dal odpoveď na všetky podstatné otázky, ktoré mali zásadný význam, pričom vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi okresného súdu i krajského súdu je logický.

Ústavný súd zastáva názor, že oba konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach odôvodnili svoje závery týkajúce sa zriadenia záložného práva dostatočne, preto ich nepovažuje za zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom okresného súdu a krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti názoru vysloveného v týchto rozhodnutiach a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu ako súdu odvolacieho svojím vlastným. Odôvodnenie rozhodnutia predstavuje adekvátny podklad pre výrok, ktorým krajský súd potvrdil namietané uznesenie okresného súdu. Postup i rozhodnutie konajúceho súdu v predmetnom konaní boli v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v uvedenej občianskoprávnej veci.

Z týchto záverov ústavného súdu vyplýva, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neboli uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co 7/2018 z 31. januára 2018 porušené.

Vzhľadom na to, že ústavný súd konštatoval, že k porušeniu uvedených práv v predmetnej veci nedošlo, nemohlo dôjsť ani k porušeniu práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru, ktoré sťažovateľ podľa obsahu sťažnosti odvíjal od porušenia napadnutých ústavno-procesných princípov. Zohľadňujúc túto skutočnosť, ústavný súd uzavrel, že namietaným uznesením krajského súdu nebolo porušené ani základné právo sťažovateľa na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd o sťažnosti sťažovateľa rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2018